

Városmajori Híradó

A Budapest-Városmajori Jézus Szíve Plébánia időszaki kiadványa
XXXIV. évfolyam 1. szám, 2026. Húsvét

„Feltámadtam, és újból veled vagyok!”

A végső győzelem Krisztusé – *Lectori salutem!*

Szeretettel köszöntöm a Városmajori Híradó olvasóit! Aggodalommal tölt el a közelünkben immár négy éve tartó orosz-ukrán, s most az utóbbi két hétben kiújuló közel-keleti háború. Aggódok: egyrészt azért, mert a szenvedést és a pusztítást látva belefájdul a szívem. Másrészt, amit az ember évtizedeken, évszázadokon át alkotott, a rakéták egy szempillantás alatt elpusztítják. Nem beszélve a mérhetetlen szenvedésről: könny és vér; áldozatok: árván maradt gyermekek, özvegyen maradt nők, gyermek nélkül maradt szülők, éhezés, nélkülözés és reménytelenség.

De nemcsak ezért aggódom, hanem azért is, hogy mindezek, a belpolitikai helyzettel együtt mérhetetlenül uralják a közbeszédet, a médiát, és rátelepednek legnagyobb ünnepünkre, a húsvétra, Jézus Krisztus feltámadására.

Amerre járok, ha kinyitom a televíziót, az újságokat, mindig csak ez a téma: a háború és a választások. A nagybőjtről és a húsvétról szinte alig esik szó. Legfeljebb csak templomainkban. A hétköznapjainkat mindez nem járja át. Teljes mértékben lekötik figyelmünket a közéletben eluralkodó viszásságok, problémák. Ha csupán ebben gondolkozunk, jövőkép híján reményvesztett, csalódott emberek leszünk.

Nekünk, keresztényeknek van egy Jézusunk. És most az Ő feltámadásának megünnepléséhez közeledünk. S ha belegondolunk: amikor Jézus előre megjövendölte szenvedését, tanítványai nem értették, hogy Jézus miről beszél, vagy olyannyira hitetlenkedve fogadták, hogy Péter kifejezetten félrevonta Jézust és azt mondta neki: „Isten mentsen, Uram! Ilyesmi nem történhet veled.» [Jézus] megfordult és rászólt: »Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatasz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak.«” (Mt 16,22b-23)

Ki gondolta volna akkor a szenvedések útját járó, és keresztre feszített Jézusról, hogy ez az út mégis a feltámadáshoz vezet?

Pontosan ez a mi reményünk. Ezt ünnepeljük, hogy a mi utunk is, bármily nehéz, akár kilátástalannak is tűnő, mégis dicsőségre vezet.

A 11. században keletkezett, ősi húsvéti szekvenciában is ezt énekeljük: „A húsvéti Bárányt minden hívek dicsérve áldják. Juhait megváltotta s az ártatlan Krisztusért a bűnöst kegyébe vette atya. Élet itt a halállal megvív csodacsatával, a holt Életvezér ma úr és él! Mária, szent asszony, mondd, mit láttál utadon? »Az élő Krisztusnak sírját, s a Felkentnek láttam glóriáját. Angyali tanúkat, szemfedőt és gyolcsokat. Feltámadt reményem, Krisztus, Galileába elétek indult.« Tudjuk, Krisztus feltámadott és diadalmas. Ó győztes Királyunk, légy irgalmas! Ámen! Alleluja!”

Ne engedjük tehát, hogy legszebb ünnepünket elvegye közéleti csevegés, és rányomja bélyegét a mindennapok szenvedése és borzalmi. Mi Jézusba vetett hittel fogadjuk mindezt, imádkozva a békéért, amit lehet megteszünk, és közben tudjuk, a végső győzelem Krisztusé.

Ezt énekeljük szép húsvéti énekünkben is: „Felkele fényünk, Krisztus, reményünk! Feltámadt Krisztus! vígadjunk! A bűnből mink is támadjunk!” (Krisztus virágunk... SzVU 89/3.)

Húsvét, feltámadás, élet, új élet, újjászületés, újra kezdés, remény. A mi reményünk a feltámadt Krisztus, aki értelmet ad életünknek, az örök élet reményét.

Feltámadt Krisztus, örvendjünk! Alleluja!

Plébániánk minden kedves hívének áldott, kegyelmekben gazdag húsvéti ünnepeket kívánok. Szeretettel:

Forgács Alajos, plébános

Húsvét ünnepe nem csupán az egyházi év, egész életünk középpontja. Mélységét – misztérium mi-voltából fakadóan – teljesen sosem érthetjük meg, azonban a liturgia szövegei és a gregorián ének közelebb hozhatja hozzánk, hiszen „a gregorián ének a liturgiában született, s nem más, mint maga az énekelt liturgia” (Dobszay László: Bevezetés a gregorián énekbe). Rövid esszémben támaszt szeretnék nyújtani a szent háromnap szertartásaiban való értő, ugyanakkor átélt, imádságos részvételhez úgy, hogy a teljesség igénye nélkül kiemelem annak néhány fontos elemét. Az Egyház ugyanis nem fukarkodik legalább másfélezer éves hagyományával, a Szentírás vonatkozó részeit nem titkolja el a hívek elől, sőt, bőségesen elének tárja – a mi személyes feladatunkat, az elcsendesedést és az elmélkedést azonban nem tudja, s nem is akarja helyettünk elvégezni.

„Húsvét ünnepe előtt történt. Tudván Jézus, hogy az Ő órája eljött, hogy átmenjen a világból az Atyához, a vacsora végén felkelt, és kendőt kötött maga elé, vizet öntött a tálba, s mosni kezdte a tanítványok lábát” – szól a János-evangélium (Jn 13,1–9) részlete az *Ante diem festum* antifónában, egyszerre összefoglalva és újból hangsúlyozva a lábmosást, annak irracionálisát. Jogos az indulat, ahogyan Péter fogalmaz: „nekem ugyan meg nem mosod soha a lábamat!”, mégis, Jézus ekkor is, tudván, mi vár rá, az apostolokat az egymás iránti szeretetre buzdítja, először a traktusban („Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok...”), majd búcsúbeszédében is (Jn 13–17. fejezet), amelyet az egyház ősi hagyománya szerint sok helyen elénekelnek a nagycsütörtöki szertartáshoz kapcsolódóan.

A nagycsütörtöki szentmisét követően virrasztás kezdődik. Keményen, mégis meggyőzően szólít fel minket az Éneklő Egyház: „De ne menjünk még el a templomból! Krisztus egyedül gyötrődött az Olajfák hegyén az elfogatása előtti percekben, órákban. »Kerestem, aki velem együtt érezzen, és nem akadt senki sem!« Ne hagyjuk őt magára!” (1404. oldal). Templomunkban második éve fogjuk a nagypénteki lamentációt a nagycsütörtöki szertartás után

énekelni (az ünnepnapok a hagyomány szerint mindig az ünnepet megelőző éjszakai virrasztással kezdődnek). Ennek első felében a hosszú, de annál gyönyörűbb 21. zsoltárt imádkozzuk („Istenem, Istenem, miért hagytál el engem...”), melynek szavaival maga Krisztus imádkozott a keresztfán, s amelyet már virágvasárnap is többször hallhattunk (vö. traktus, kommunió), így igazán mély értelmet nyerhet számunkra is.

Nagypéntek: az Úr szenvedésének ünneplése. A kereszthalált, a felfoghatatlan tényt először a passióban, majd a liturgia csúcán: a kereszthódolatban jelenítjük meg. Jézus panasz-szavára („Ó, én népem! Teellened mit vétettem...”) e megrendítő pillanatban csupán dicsőítéssel és hozzá való könnyöggel tudunk felelni („Szent az Isten! Szent és erősleges! Szent és halhatatlan, irgalmaz nekünk!”), hiszen a kifogások ideje lejárt, bűnösségünket értelmetlen volna palástolni: ott függ a kereszten az Isten! A szertartás után, a nagyszombati lamentációban azonban mintha felcsillannának a remény sugarai: a zsoltározást keretező antifóna így szól: „Uram, te kihoztad az alvilágból az én lelkemet”, és a zsoltárok is (4., 23., 29.) a feltámadást sejtetik. A virrasztás végén az előző napihoz hasonlóan elénekeljük a bűnbánati (50.) zsoltárt és a *Kyrie puerorum*ot, és ismét csendben távozzunk – szívünkben hálával.

A húsvéti vigília „minden vigíliák anyja”, tulajdonképpen az élet forrása és lényege. A fény szertartásakor énekelt himnusz szavai („ránk tör a rút károsz”) után a húsvéti gyertya csendesen győz a sötétség felett, és a világosság elterjedése után felcsendül az *Exsultet*, melynek szövege és dallama az egyház legértékesebb kincsei közé tartozik, és annak átélmelkedése a húsvéti készület egy illő alkalma lehet (ÉE 1433–1436. oldal). A *Gloria* visszaadása után az *Alleluja* is hasonló örömmel tér vissza: „A vágyva vágyott éneket ez éj visszaadja, mert föltámadt Krisztus!” (ÉE 835). A szentmise végén körmenettel is kifejezzük hálánkat, hiszen Jézus így szól hozzánk: „Feltámadtam, és újból veled vagyok!” (Gauland Kristóf / szakmai lektor: dr. Farkas Domonkos)

Feltámadtam, és újból veled vagyok, alleluja! Reám titted a kezedet, alleluja, alleluja!

Uram, te megvizsgáltál és ismersz engem, * tudod, ha leülök és ha fölkelek.

Látod előre minden utamat, * csodálatos előttem a te tudásod! (*Húsvétvasárnap introitusa, Zs 138,1.3.5*)

Majori kósza-vándor bál

A városmajori cserkészek idén tartották az ötödik báljukat, az első nyitott kósza-vándor korosztályú bált. Fergeteges estének néztünk elébe. Az biztos, hogy volt meglepetés mindenki számára, mert nem csak a friss résztvevők találkozhattak új programokkal és lehetőségekkel, hanem a többedik alkalommal velünk bálozóik is. Jobbnál jobb programokkal készültek a lelkes szervezők, mint pl. a salsa tánctanítás, a tombola vagy a Küszöb zenekar fellépése. A sok tánc, buli és beszélgetések mellett folyamatos társasjátéksarok is üzemelt. A hangulatot fokozta, hogy a már kicsit idősebbek közül, aki valami extrára vágyott, a büfében a cserkészcsapat tagjai által készített sört is megkóstolhatta. Utólag több embertől is hallottam visszajelzéseként, hogy „sok jófej emberrel ismerkedtem meg és lettem jóban az este alatt”. Ha kéne választani, akkor talán én is ezt emelném ki, hogy az előző évekhez hasonlóan egy kiváló közösségformáló programon vehettünk részt idén is. (Gödölle Barna rpk.)

Csérkészpörtya

A csérkész korosztály idén Mátyás király udvarába csöppent a téli portyán, ahol segítettek az ifjú Mátyásnak a trónra jutni. Ehhez kétségkívül szükséges volt megszerezni az „ország nemeseinek” támogatását, így egy hatalmas kirándulás és egy izgalmas számháború után megkoronáztuk Mátyás királyt a zsámbéki romtemplom kertjében. Este ínycsiklandó vacsorával ültünk ünnepséget Mátyás király tiszteletére, aminek elengedhetetlen főétele a korhű, cipóban táltalt húsleves volt. (Zsolt Réka Dorottya rpk.)

Kiscsérkész-portya – találkozás busókkal

Március 7-én reggel gyönyörű időben indultunk el a kiscsérkészekkel Isaszegre a két napos portyánkra. A rövid vonaton tudták meg, hogy mi a keretmese: őrsönként egy-egy, a világ különböző országainak delegációjaként érkeznek majd meg a Gödöllői jamboree helyszínére, ahol találkoznak más népek csérkészeivel, és közösen játszanak, tanulnak majd egymástól. Ebéd előtt kirándultunk, ami nem volt hosszú, így belefért még, hogy spontán módon egy falubeli busó rendezvényre is betérhessünk a gyerekekkel, ahova valódi sokác néphagyományőrök érkeztek Mohács környékéről díszes népviseletben és hatalmas kereplőkkel. A kiscsérkészek beálltak a körtáncba és „lepacsiztak” a szőrös, maszkos, igazi busókkal. Aztán délután és este számtalan játékos programot tartottunk a gyerekeknek, melyekben fellelhető volt valamilyen nagyvilági kulturális elem, információ, ami a játékokon keresztül jutott el a gyerekekhez. Például jellegzetes országok ételeinek kóstolása, épületeinek megalkotása, vagy a világtérképen zajló társasjáték. Egy összetett és elmélyülős lelkiprogramot is szerveztünk, ahol lehetett rajzolni, alkotni, bibliai jeleneteket előadni, vagy csendesebben szentírási történeteket hallgatni vagy azokat aktívan feldolgozni a vezetőkkel. Vasárnap a reggeli mise után már haza is indultunk.

Összességében remekül telt az idő, jókedvűek voltunk, sokat játszottunk, és sok kiscsérkész is eljött, így minden őrsi közösség fejlődhetett. A portya alkalmas terep volt arra, hogy az őrs jobban összeszokjon a vezetőivel, és jó felkészülés is a táborra, ahol hasonló programokban és élményekben lesz részünk. Több vezető is úgy érezte, ez az egyik legjobb portyánk volt eddig. (Deák Sebestyén öv.)

Lelkinap sérült gyermeket nevelő szülők számára

November végén szerveztünk egy lelki napot a plébánián, aminek az volt a „különlegessége”, hogy olyan szülőknek szólt, akik sérült gyermeket nevelnek. A felnőtt programot a plébánia nagytermében tartottuk, amit szinte teljesen megtöltöttek a résztvevők. A nap lelki vezetését Almásy Tamás atya vállalta, aki a mozgássérültek lelki gondozásának referens papja. A délelőtti folyamán nagyon hiteles tanítást kaptunk tőle. Tamás atyának sok évvel ezelőtt volt egy komolyabb balesete, ami miatt mozgáskorlátozottá vált, ezért is tudott rengeteg olyan történetet mesélni, ami komoly tanulságokkal szolgálhatott a hallgatóságnak. Az előadása után volt idő egy rövid beszélgetésre, ami közben előjöttek elég „kemény” kérdések is, de Tamás atya közvetlenségével és humorával zseniálisan kezelte ezeket is, közben mégis komoly válaszokat adott.

Ezután együtt átmentünk a Kistemplomba, a gyerekvigyázás helyszínére, ott együtt ebédeltünk a gyerekekkel, közben vidám hangulatban, kötetlenül beszélgethettünk, ismerkedhettünk egymással. Ebéd után a felnőttekkel zenés szentségimádáson vettünk részt a plébánián. Közben volt lehetőség közbenjáró imát kérni, illetve, aki szeretett volna, beszélgethetett kicsit négy szemközt is Tamás atyával, és volt, aki szentgyónáshoz is járult.

A gyerekprogramot egy gyógypedagógus koordinálta, Noé bárkája volt a fő témájuk. Minden sérült gyermek mellett volt egy felnőtt segítő, hogy mindnyájan úgy kapcsolódhassanak be a tevékenységekbe, ahogy az nekik a legjobb. Úgy láttuk, ez sikerült, nagyon jól érezték magukat együtt a gyerekek.

Alpha kurzus – feladat, ajándék, öröm

Mint azt a hirdetésekben ilyenkor hallják a hívek, idén február 25-én is szép létszámmal indult Alpha kurzus a plébániánkon. Ez egy 12 hetes programsorozat, melyre mindig olyan embereket várunk, akiknek még nincs kapcsolata Jézussal. Egy vacsora, egy előadás és egy kiscsoportos beszélgetés várja őket szerda esténként, melynek során a keresztény hit alapjaival ismerkedhetnek meg, s feltehetnek ezzel kapcsolatban bármilyen kérdést. Emellett a sorozat második felében mindig van egy hétvégi nap is, amit Isten kegyelmében bizakodva együtt töltünk.

Alpha a világon sokfelé elérhető, mindenféle keresztény felekezet magára tudja szabni. Itt a Városmajorban először 2008-ban indult ilyen kurzus, több éven át évente kétszer, majd hosszabb szünet után immár öt éve újra van erre lehetőség a tavaszi időszakban.

Elsődlegesen köszönet ezért az Úrnak, aki az Alpha által a vendégeket, a szolgálatban résztvevőket, s a háttér támogatókat egyaránt megerősíti, hogy megtapasztalhatjuk, hogyan lesz kis mustármagból sokféle áldás.

Összességében úgy érzem, nagyon áldott volt ez a nap. A résztvevők közül többen visszajelezték arról, hogy megújulást tapasztaltak és sok erőt kaptak. Ami számomra megdöbbentő volt, hogy több olyan szülő is, akinek már felnőttkorú sérült gyermeke van, megemlítette, hogy azért is örültek annyira ennek a lelki napnak, mert még soha nem találkoztak ilyen kezdeményezéssel. Ezért többen várják a folytatást... :)

Bennem nagyon nagy hála van azért a sok segítségért, amit ezzel a nappal kapcsolatban kaptunk. Előszörban a Jóisten felé, aki végig velünk volt végtelen szeretetével és már a szervezés legelejétől kezdve mindig megmutatta, mi legyen a következő lépés, és természetesen a városmajori plébánia közössége, és az Emmánuel közösség felé is, akik a gyerekvigyázásban, a közbenjáró imában, a zenélésben, a pakolásban, a süteménykészítésben, és minden másban közreműködtek. Akármilyen kéréssem volt, lett elég segítő, illetve, amin meg is hatódtam, hogy sokan maguktól, kérés nélkül is bejelentkeztek, hogy szívesen segítenének. Külön köszönet azoknak, akik az imahátteret vállalták, és így a program ideje alatt mindig volt legalább egy ember, aki értünk imádkozott. Ezen kívül minden résztvevőnek volt egy személyes „örangyala” is, aki november közepétől egészen karácsonyig minden nap imádkozott érte. Úgy gondolom, ez az erős imaháttér volt az alapja annak, hogy ennyi kegyelmet kaphattunk.

Dicsőség az Úrnak, és köszönet mindenkinek, aki csak kicsit is hozzá tett ehhez a naphoz!
(Czibolya Edit)

Köszönet a Híveknek, akik idén meghívták erre a kalandra nem keresztény barátjunkt, kollégájukat, vagy más ismerősüket. Biztosan nem mindenki jött el, akit hívtunk, hisz sok meghívót kiosztottunk februárban, de az a kb. 30 fő, aki az idei 12 hétre velünk tart, nagy örömünk.

Köszönet azoknak is, akik süteménnyel járulnak hozzá az estéinkhez, egy-egy alkalommal sós vagy édes süteménnyel. Május 13-ig továbbra is számítunk ilyen segítségre. A résztvevők minden alkalommal pozitív visszajelzést adnak, látva, milyen vendégszeretettel fogadjuk őket. Mi ismerjük Isten bőkezű, ajándékozó szeretetét, s valamiképp ezt adjuk tovább feléjük.

Köszönet az előadóknak is, akik az adott este tematikájának megfelelően hirdetik, hogy az Isten szeret minket. Hogy Jézus az út, az igazság és az élet. Hogy a Szentlélek a mi éltető erőnk.

Köszönet továbbá mindazoknak, akik mindezt valamilyen formában imáikkal kísérik. Az imaháttérhez szintén lehet még csatlakozni, akár Dávidnak jelezve ezt a szándékot, akár az ehhez készült táblázatba történő feliratkozással. Az Alpha esték alatt a plébánia kápolnájában is van lehetőség imádkozni!

Ez a program a vendégeknek ingyenes, de vannak költségei. Köszönet a Városmajori Katolikus Egyesületnek, hogy minden évben anyagilag is támogatják, hogy erre sor kerüljön. Köszönet az erre a célra is adakozó Híveknek, valamint Lojzi atyának, aki támogatása mellett időt és helyet ad az Alphának, s alkalomként személyesen is velünk tart.

Köszönet végül az egész Alpha csapatnak! Gelly Dávid vezetése mellett annak a közel 20 főnek, akik az estéket minden alkalommal előkészítik, olykor vásárolnak, sütnek-főznek. Fogadják a vendégeket, koordinálják a beszélgetésüket, vagy a háttérben rendületlen mosogatnak, takarítanak, elpakolnak a végén. Személy szerint nagyon szeretek ennek a csapatnak a tagja lenni. Külön öröm látni, hogy van, aki először vendég volt az Alphán, s ma a szolgáló Alpha csapat tagja.

A városmajori Alpha a városmajori közösséget hivatott erősíteni. Ki-ki azt adhatja hozzá, amit tud. A Szentháromságos Isten pedig örömmel tekint ránk. Tudom, mert érezteti velünk. Hála érte! (Homonnay Ágnes)

Benyomások az egy éve működő Majori Antióchiáról

Tavaly február elején indult az Antióchia közösség plébániánkon. Azóta sok minden történt: a heti találkozókön kívül sok közös programot szerveztünk, január elején pedig hét új taggal bővültünk. Az alábbi beszámolókat két újonctól olvashatják.

Bevallom őszintén, már régóta kerestem egy olyan közösséget, ahol mélyebben meg tudnám élni a hitemet. Több ismerőstől is hallottam az antióchiáról, és elsősorban valami titokzatosság lengte körül azt a szót, hogy ANTIOCHIA. Nem tudtam, mire számítsak, de nyitott szívvel és mosolygó lélekkel mentem el a hétvégére. Amit ott átéltem az emberek által és velük együtt, az a Jóisten bizonyosságának a lenyomata volt. Olyan mélységű és élő hitű korombeliekkel találkoztam, akik megmutatták számomra, hogy mindig lehet közelebb jutni a Jóistenhez és az Ő Igéjéhez. Most hetente, a csütörtök esti alkalmakon találkoztunk, ahol úgy érzem, szintén mindig árad a Szentlélek ránk, és abban a három órában Jézus néz minket és mondja: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Hálás vagyok, hogy a Majori Antióchia tagja lehetek. (Imre Dorottya)

Annak ellenére, hogy a gitáros énekek nem állnak olyan közel hozzám, minden alkalommal nagyon megérint, hogy vannak olyan velem egykorúak, akik tényleg komolyan veszik a hitüket, és az erről való gondolkodást is fontosnak tartják. Jó látni, hogy szívesen megosztják tapasztalataikat, akár a kiscsoportos beszélgetések, akár a bevezetők (személyes megosztás mindenki előtt) felolvasása során. Örülök, hogy én is egyből be tudtam csatlakozni a közösség körforgásába. (Kovács Antal)

„Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól. **Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.**” (Mt 18,19-20)

Te Deum laudamus! – 35 éves a Pannonia Sacra

„– a hétköznapi valós világtól legelvonatkoztatottabb anyagtan művészet a zene, – s szent üzenete, hogy a lényeges dolgok, a csodák nem láthatóak!”

Szokolay Sándor fenti gondolataival hívták Blazsek Andrea és Megyesi Schwartz Dóra karnagyok a Zenekadémiára a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola közösségét, március harmadikára. Az iskola ebben a tanévben ünnepli fennállásának 35. évfordulóját. Mivel az intézmény életében kezdettől meghatározó szerepe volt a zenei nevelésnek, így ez a koncert a jubileumi év egyik ünnepi eseményévé emelkedett. Az est egyben zenei hálaadás is volt az elmúlt esztendő kegyelmeiért, így a műsor egy gregorián *Te Deum* dallammal indult, és Charpentier *Te Deum*-ával zárult. A két sarokpont között pedig középkori, barokk zeneművekből, és a 20-21. századi magyar mesterek alkotásaiból hallhatott válogatást a nagyszámú hallgatóság a kórusok és a furulyaegyüttesek tolmácsolásában. Igen megtisztelő volt, hogy a közönség soraiban köszönthettük Bárdos Lajos leszármazottjait és Szokolay Sándor családját is. A hangversenyt régi növendékek – hangszeres és énekes szolisták – előadásai is színesítették. Erre az alkalomra jött létre egy 40 fős kórus is, azokból az énekesekből, akik 2000 és 2025 között ballagtak el az iskolából, más-más zenei élménnyel a tarisznyájukban. Volt, akinek kórusutazás, másnak kórusverseny jutott az évek alatt, de közös volt bennük, hogy az itt eltöltött évek alatt megélhették az éneklés lélekiemelő, felszabadító örömét. Erre az érzésre vágyódva tértek vissza januártól hetente az Alma Materbe, hogy hidat alkotva a 35 év felett, a jelenlegi diákokkal közösen, egy 160 fős kórusban

szóltassák meg Kodály Zoltán nagyszabású kórustablóját, a *Pünkösdlőt*.

A második részben új szint hozott a „Pannonia Sacra Zenekar”, amely erre a napra készülve, minden évben nagy lelkesedéssel alakul meg újra. Ilyenkor együtt muzsikálnak zenetanárok növendékeikkel, nagyszülők, szülők saját gyermekükkel egymás mellett, egykori és jelenlegi diákok, egy hatalmas élő közösséget alkotva.

A záró zeneszámokban a teljesség érzése járhatta át az előadókat, amidőn kórus és zenekar, 240 gyermek és felnőtt muzsikált együtt. A befejezés, mint minden PS koncertnél, most is a *Boldogaszony anyánk* népének volt, melyet állva, a közönséggel együtt énekeltek az összes résztvevő. Megtapasztalhattuk valamennyien Kodály örökérvényű gondolatait: „Nem sokat ér, ha magunknak dalolunk, szebb, ha ketten összedalolnak. Aztán mind többen, százan, ezren, míg megszólal a nagy Harmónia, amiben mind egyek lehetünk. Akkor mondjuk majd csak igazán: Örvendjen az egész világ!” (Blazsek Andrea)

Exodus 90 a plébánián – áttekintés és személyes tapasztalatok

Az Exodus 90 egy húsvétvasárnapig tartó lelki gyakorlat, amiben a kivonulás könyvével állítjuk párhuzamba a saját lelki utunkat, amit a 90 nap alatt meg szeretnénk tenni. Van hozzá applikáció, ami segít megfogalmazni egy célt, útmutatást ad arról, hogy mit kell (és mit nem szabad) tennünk a cél elérése érdekében, amiben el lehet olvasni vagy meg lehet hallgatni a napi szentírási részt, a hozzá tartozó elmélkedéseket, és még kapcsolatot is lehet tartani a társakkal. Kell hozzá egy ún. kötéltárs, akivel napi szinten kommunikálhatunk, és egy kisebb csoport, akikkel heti egyszer van egy kb. egy órás találkozó.

Az Exodus-t mindenki kicsit másképp éli meg. Nem vagyunk egyformák, senki sem tökéletes. Nincs tökéletes Exodus sem. Én is már másodszor próbálkozom vele. Elsőre nagyon meg akartam felelni a vállalásoknak, rövid ideig úgy is éreztem, hogy nekem ez jól megy. Aztán lassan elkezdtem megérteni, hogy a vállalt kötelmek, lemondások precíz betartása csak üres öngazolás, és épp akkor kezdődik el valami mélyebb, amikor azzal szembesülök, hogy valami nem megy, nem úgy sikerül, ahogy elterveztem. Szerencsére az Exodus 90 úgy van kitalálva, hogy ez a pont óhatatlanul eljön, inkább előbb, mint utóbb. Nekem első

alkalommal az imaórák betartása és a böjt bizonyult a legnehezebbnek. Fogytam is pár kilót, amit csak nehezen sikerült visszaszedni. Ezért idén megelégszem a húsmentességgel, nem tartok heti két szigorú böjtöt. Viszont a napi fél óra csendes imádkozás még mindig nehezen megy. Úgy látszik, még nem tudok eléggé ráhagyatkozni a Jóistenre. De tovább próbálkozom, küzdök magammal, igyekszem felkutatni, hogy miért állok ellen, mi mindenhez ragaszkodom, ami miatt még ezt vagy azt fontosabbnak vélem, mint az Istennel töltött időt.

És persze vannak eredmények, amiket már el tudtam engedni, aztán visszakúsznak, és el kell engedni újból és újból. És vannak társak, akik ugyanezt az utat járják, akikkel meg lehet osztani a gondolatokat, kérdéseket, kétségeket. Tavaly három kiscsoport indult a Városmajorban, idén kettő, részben a tavalyiakból, de jöttek újak is. A csoportok heti egyszer találkoznak, és egy megadott tematikát követve imádkoznak együtt, és elmondják, hol tartanak, milyen sikerek, örömök és nehézségek merültek fel az elmúlt egy hétben. Az őszinte megosztások nagyon bensőséges, baráti hangulatot teremtenek, tanulunk egymástól, megerősítjük

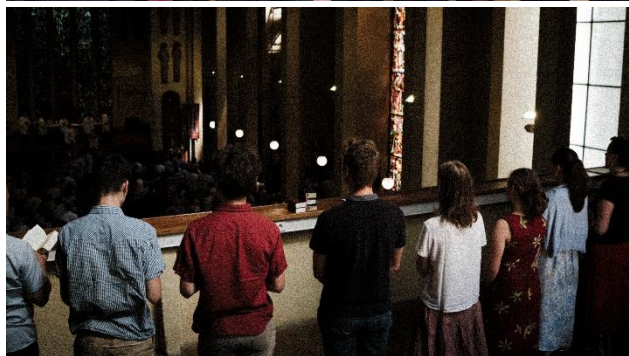
egymást az elhatározásban. Az Exodus applikáció testvériségeknél nevezi ezeket a kiscsoportokat, amit én kezdetben túlzásnak tartottam, később én is átvettem a „testvériségi találkozó” szóhasználatot. Többen számoltak be arról, hogy mennyire fontos nekik ez a heti találkozó, mindig új lendület tudnak belőle venni, és enélkül már felhagytak volna a lelkigyakorlattal.

Egy ilyen férfi közösséget érdemes lenne hosszabb távon is fenntartani, mert nagyon ritka az, hogy férfiak sportoláson, sörözésen vagy egyéb szórakozáson kívül összejárjanak, és hitről, lelki életről őszintén tudjanak beszélni. Persze, beszélgetni sör mellett is remekül lehet, és fogjuk is gyakorolni, hiszen vannak ünnepek, amikor lazíthatunk egy-egy fegyelmen. Kellenek az ilyen kötetlenebb alkalmak is, tavaly például biciklizni voltunk egy kis csapattal Szob és Vác között, nagy élmény volt. Azért is vágtam bele másodjára a lelkigyakorlatba, hogy ami tavaly elindult, azt vigyük tovább, tudjunk belőle tovább építkezni. Közösségben mindig megtapasztalom, hogy Isten segítségével mennyivel többre vagyunk képesek együtt, mint egyénekként külön-külön. (Kincses Zoltán)

Második éve a szkolával

Különleges egy történet ez. Hasonló egy fejlődésregényéhez – bár a szkolával együtt jómagam még csak a legelején vagyok –, olyan, mint egy vígjáték – hiszen működésünket mindig jókedv jellemzi –, de eszembe juttatja a mágikus realizmust is – olyan véletlennek tűnő kegyelmi események alakították ezt a valóságot.

A 2024-es plébániai táborban megfogalmazott igény után elindult Gergő atyával az ifihittan, amiből volt elég lelkes tag ahhoz, hogy még abban az évben összeálljon a skóla a karácsonyi nagymisére, majd ahhoz is volt energiánk, hogy az egész nagyböjtben tartó próbasorozat alatt betanuljuk a nagyhét gregoriánanyagát, sőt, több jelentős kórusművet is. Azóta a skóla megmaradt, és számos alkalommal énekeltünk, pl. júniusban a nagy ünnepeken, mint az elsőáldozás, Zoltán atya gyémántmiséje és Úrnapja, utána az új tanévben Gergő atya búcsúmiséjén, mindenszentekkor (vesperással egybekötve), valamint karácsonykor az éjféli, majd a 11-es misén, az év végi hálaadáson és a januári ökumenikus imaalkalmon is. Most újra itt a nagy próbaidőszak: ismét lelkesen készülünk a nagyhéten való szolgálatra, új tételkel, különösen húsvétvasárnap *Mozart: G-dúr Missa brevis (K. 140)* című miséjével!

Köszönettel tartozom a skóla tagjainak az áldozatos munkáért, a kitartásért és a szorgalomért, külön Zsolt Péternek a vezénylésben nyújtott segítségért, illetve a szólistáknak: Fekete Andinak, Fekete Orsinak, Petrik Daninak és Puskás Zsolt Péternek a Mozart-misében való éneklésért! Csatlakozva egy tavalyi visszajelzéshez: „ne hagyjátok abba!” :) (Gauland Kristóf)

Karácsony

Bár már rég elmúlt, és immáron a húsvétra készülünk, mégis érdemes visszatekinteni 2025 karácsonyára, a ministránsok háza tájára. Sok éve hagyomány ugyanis nálunk, hogy összegyűlünk az egyik adventi 9-es mise után, karácsonyfát díszítünk, mézeskalácsot sütünk és forró csokit készítünk. Így történt ez a tavalyi advent során is. Emellett a nagyobb ministránsok több éve

közösen ministrálnak közvetlenül karácsony előtt az egyik rórate misén, utána együtt reggeliznek és megajándékozzák egymást. Mindkét esemény fontos a ministránsok életében, mert közösséggé kovácsolja őket és a liturgián kívüli találkozásra is alkalmat ad. (Niederkirchner Zsolt)

Korcsolyázás

Van egy program, ami minden évben a ministránsok kedvence, ezért mindig szorítunk időt rá: egy tavaszhoz hasonló napsütéses, de még igazi téli vasárnapon a 9-es mise után elmentünk korcsolyázni a Széna téri budai műjégpályára. Szép számban gyűltünk össze, kicsik és nagyok egyaránt, sőt jöttek szülők is, megnézni, hogy csúszunk a jégen. A pályán hamar jókedv lett, a kicsik fogócskázni kezdtek egymással. Voltak, akik már rutinosan szelték a jeget, mások még tanulgatták a korcsolyázást, de mindenki nagyon élvezte a közös időt. Természetesen néhány esés sem maradt el, de szerencsére senkinek sem lett baja: aki elesett, gyorsan felállt, leporolta magát, és már csúszott is tovább. A nagyobbak különösen figyeltek a kisebbekre, türelmesen segítettek és tanították őket a jégen. A közös korcsolyázás remek alkalom arra, hogy a ministráncsapat a templomon kívül is együtt legyen, beszélgesen és jól érezze magát. Ebédre már mindenki otthon is volt, sértetlenül. :) (Duska Zsófia)

Mesés jelmezek, móka és kacagás a Majori Maskaráson

Január 31-én délután-este nagyon tartalmas és vidám farsangi mulatságon vehettünk részt a kistemplomban, a Majori Maskaráson. Nagyon köszönjük minden résztvevőnek és segítőnek, különösen azoknak, akik jelmezt is öltöttek magukra! Örültünk a változatos jelmezeknek, szerepeknek: köztünk volt pl. Noé felesége és néhány állat a bárkáról, Mózes a kőtáblákkal, angyalok, akik a karácsonyfát hozták nekünk, pásztorok és bárányok, Szent Anna és Szűz Mária a gyermek Jézussal, a Templom Kettéhasadt Függyönye, a Szivárvány, az Okos és a Balga Szűz, néhány árpádházi szent (Szent István, Szent László, Szent Erzsébet), és még sorolhatnám. A legnagyobb köszönet a főszervező testvérpárt, Eplényi Annát és Katát (Márta és Mária) illeti! (Semsey Gábor)

Ervin Gábor születésnap ajándéka

Ervin Gábor születésnapján, 2026. január 24-én szentségimádást tartottunk a városmajori templomban, amelynek elmélkedési szövegeit a Magyar Egyháziroldalmi Iskola 1934-es jubileumi, „Az 1900 éves szentmise” kiadványában megjelent, Ervin Gábor által írt „A szentmise áldozat rendeltetése” című cikkből vettük.

Kedves Testvérek!

„Isten éltesen!” Születésnap köszöntéskor ezt szoktuk mondani egymásnak... a mai napon, Ervin Gábor születésnapján, ő üzeni nekünk, éppen ezt, hogy éltesen minket az Isten! Uram, neked életet adó igéid vannak. Ervin Gábor csodálatos szellemi, lelki írásokban tett hitet és áldozathozó cselekedetekkel tett tanúbizonyságot az Úristen kegyelemének ihlető és kiteljesítő ereje mellett. Már doktori dolgozatát is erről írta és lelkeségi írásaiban is a Szentlélek által vezetett lelkeséget hirdette. Mindenhez, amit tett, az Úrtól kért ihletet, áldást és erőt. És az Úrtól kapott erővel maradt hű egészen addig, amíg végül a kinszenvedésben is engedte, hogy az Úr vigasztalja őt a törekenység, a szív- és hússzagató fájdalom, a teljes vigasztalhatatlanság és megalázottság között is...

Amikor felmerült a lehetőség, hogy a tavalyi plébániai táborban szentségimádást tartsunk, elkezdtem az elmélkedésekhez szövegeket keresni Ervin Gábortól... és egyszer csak visszaemlékeztem Kráncz Mihály atya szavaira, aki lelkesen felhívta figyelmünket, hogy 1934-ben, amikor az 1900-dik évfordulóját ünnepelte az Egyház annak, hogy Krisztus az utolsó vacsorán először adta nekünk Önmagát az Oltáriszentségben, Ervin Gábor írt egy cikket az Eucharisztiairól, „A szentmise áldozat rendeltetése” címmel.

Születésnapok ünneplésekor az ünnepeltnek szoktunk ajándékot adni. Ma, Ervin Gábor születésnapján, tőle kaptunk ajándékot, a mai a szentségimádásban az ő szentmiséről szóló írásából vett gondolataival elmélkedünk. A 32. születésnapját Ervin Gábor 1945-ben már az Úrnál ünnepelte. A mi Krisztus Urunk is nagyon hasonló kort élt meg a szentíráskutatók szerint. Ervin Gáborra emlékezve 32 mécses gyűjtöttünk, a 32. mennyei születésnap mécsesét az oltáron az Oltáriszentség közelében.

Drága Gábor atya! Te itt, a majori templomban, ennél az oltárnál többször mutattál be szentmisét és ígért hirdettél erről a szószekekről... Köszönjük neked mindazt a csodálatos lelki örökséget, amit írsaiddal és életpéldáddal ránk hagytál. Ma mi, mai majoriak, a te nyomodba lépünk és a te gondolataiddal imádjuk az Úr Krisztust az Oltáriszentségben!

Isten éltesen minket, hálás szívvel köszönjük Neked!

Urunk, Istenünk, hálásan köszönjük, hogy elvezettél minket Ervin Gábor újrafelfedezésére és hogy általa hitet és reményt adsz nekünk akkor is, amikor nehéz az élet ebben a háborgó világban! Nagy örömmel köszöntünk most Téged az Oltáriszentségben, köszönjük, hogy velünk vagy!

(Kövesdy Tamás)

Ez hát az Isten előtt kedves áldozat? Hogy az ártatlan bűnhődjék és szenvedjen a bűnös vétkéért? Nem, maga ez a szenvedés még nem áldozat, nem ez kedves Isten előtt. A szenvedést a szeretet teszi áldozattá. [...] De ez a szenvedés mértéke annak a nagyobb jónak is, amelyik nyomában kelhet: ez a nagyobb jó, amelyben minden szenvedés feloldódhatik, az áldozat. A szenvedés magábanvéve ép oly értelmetlen, mint szülőanyja és okozója, a bűn. De **a szenvedés szerető elfogadása: az engesztelés, az áldozat, értelmet ad a szenvedésnek és megbocsátást szerez a bűnnek.** [...] Mikor ránk csap a gonoszság áradata, ne arra gondoljunk elsősorban, hogy most minket micsoda sértés ért! Mert a gonoszság ezerszer jobban sérti Istent, s ez sokkal nagyobb baj. Ezen a sokkal nagyobb bajon mindjárt segíthetünk, ha magunkat áldozatul ajánljuk Istennek. Kínban, gyötrelemben is fellángoló szeretetünkkel jóvátesszük a kint okozó bűnt. S akkor ebben is kigyullad Isten dicsősége: amint magából a mérges gyökérből, a bűnből sarjad az orvosság, az engesztelés. (56-57 oldal)

Gondolatok Mészöly Miklós Saulus c. kisregényéről

Kezdem az alapokkal. A regény főszereplője, és egyes szám első személyű elbeszélője Saul, mielőtt a damaszkuszi úton Szent Pál apostollá válna. Saul a templomi rendőrség egyik magasabb beosztású embere, a feladata a Törvényt megszegők felkutatása, tettenérése, elfogása.

De mit tesz ez a regény az olvasóval? Az első pillanattól kezdve érezhetjük, hogy kifejezetten „sűrű” nyelven beszél, rengeteg képpel, elvont fogalomhasználattal, illetve elsöre nehezen érthető gondolatokkal él. Például az első mondatok egyike ez: „Nem alázat az is, hogy igyekszünk siettetni az időt, ami úgyis arra vár, hogy beteljesedjék?”

Mindez könnyen el tudja rettenteni az olvasót, de ha megenged egy bizonyos szabadságot magának, ha együtt tud élni a gondolattal, hogy nem fog minden egyes mozzanatot elsöre megérteni, akkor különleges esztétikai élményben lehet része. Ezt nevezem én az istenkeresés esztétikájának: hiszen az Isten is ilyen. Nem érthetjük teljesen sohasem, sőt az ő misztériumai sokszor csak „borzolják” a tudatunkat.

A Mészöly-könyvben ugyanakkor mindezek a motívumok nagyon is tudatosan vannak felépítve, és egy karakter körvonalait rajzolják meg, a részleteket azonban magunkban kell létrehoznunk. Mészöly karaktere Saul. Saul, a Törvény hűséges szolgája, aki minden erejével a Törvény ellenségei (többek között a keresztények) ellen küzd. A regény cselekménye során azonban fokozatosan kezd benne felerősödni a hiány, a vágy valami többre. A regényt nem keresztény szemmel olvasók biztosan vitatkoznának ezzel az állítással, de számomra, aki semmiképpen sem szeretném keresztény nézőpontomat levetkőzni, teljesen egyértelmű, hogy Saulnak mi hiányzik: Jézus Krisztus, aki beteljesíti a Törvényt.

Ez a vágy pedig mélyen beleivódik már a cselekmény legelején minden gondolatába. Egy hosszabb szemelvényt hoznék ide, amin keresztül ez bemutatatható: „Kis idő múlva egy teknőforma szurdikba kerültem, ahonnét nem vitt tovább út. Az alján volt egy kis földréteg, de csak annyi, hogy egy kender-szálhoz hasonló, vöröses fűféle meg tudott élni rajta. S nem is volt zárt egészen, a tenger felé kinyílt, egy ablakszerű nyíladákon látni lehetett a keleti part erdősegeit és a Nebo csúcsát. Az ilyen váratlan

megnyilatkozások mindig nagyon erősen hatnak rám. Minden feladat összezsugorodik ilyenkor, amit a nagytanács és a saját lelkiismeretem jóváhagy – ezért gondolom, hogy csak a gyengeség jele lehet. De ezt utólag mondom, akkor nem így éreztem, s még gondolni se gondoltam semmire. Leültem a nyíladákkal szemben, és nézni kezdtem az egyik szál fűvet, ahogy a kőmorzsalékos földből kibújt – s valahogy keserű lett bennem az ártatlanságom. [...] A tenger gyűretlen fémlapként, zsírosan fénylett a távolban. S mindez együtt – a csend, a tenger, az elszórt fűszálak – annyira sérthetetlen és személytelenül védtelen volt, hogy nem tudtam elfojtani magamban a megszegyenült boldogságot. Mintha az egész testem árnyékba került volna, s csak a tarkómat tűzné a nap. Kedmahék emeltek fel a földről, azt hitték, rosszul lettem a rohanástól.”

Amit itt váratlan megnyilatkozásként nevez meg, azt talán ma kisebb istenélménynek mondanánk. Amikor valami apró jelben meglátjuk Őt. Mintha Isten ránk mosolyogna. Saul éppen ezt a mosolyt nem tudja ekkor még hová tenni, és a gyengeség jelének tekinti. Külön kiemelném újra, hogy beismeri: „mindez együtt annyira sérthetetlen és személytelenül védtelen volt, hogy nem tudtam elfojtani magamban a megszegyenült boldogságot”. Sérthetetlen és védtelen, ami feloldhatatlan paradoxonnak tűnik, de ha a mélyére nézünk, éppen egy mélyen keresztényi gondolatot vehetünk észre. Egy vértanú például sérthetetlen és védtelen, amikor a rómaiak az orozslánok elé lökik. Az a mozzanat pedig, hogy Saul el akarta folytatni magában a boldogságot, amit ez az apró istenélmény okozott, szintén szép, sőt aktuális is, mert arra mutat rá, hogy a keresztény létre, az Isten végtelen szeretetére való vágyakozás ott van minden emberben – Saulban legalábbis biztosan, már születésétől fogva, csupán az a problémája, hogy ezt örökké el akarja fojtani. Ez a belső konfliktus a regény végéig csak fokozódik, és a szövegen belül tulajdonképpen feloldatlan marad, mert a damaszkuszi út kellős közepén ér véget a regény. Az olvasó azonban pontosan tudja, hogy ott és akkor az egész regény során már nagyon előkészítve, mégis teljesen újszerű erővel bekövetkezik a pálfordulás, és Saulus végre Paulusként minden erejét Krisztus örömhírének terjesztésébe veti. (Liszkay Simon)

A Nagyhét és Húsvét ünnepe – Pascha Domini

Tanítás a Húsvét misztériumáról

Mit ünneplünk az egyházi év e legszentebb napjaiban?

Az Egyház évről évre e napokban üli meg Krisztus húsvéti misztériumainak kimagasló ünnepét.

Mit nevezünk húsvéti misztériumnak?

Krisztus életének minden egyes pillanata végtelen értékű, az Atyának kedves és számunkra üdvösségszerző misztérium. „Az ő embersége volt az Ige személyével egységben üdvösségünk eszköze” (II. Vatikáni Zsinat Liturgikus Konstitúció). Ezt tárja elénk az év forgásával a szent liturgia (vö. ugyanott 102. §.). De tetőpontjához akkor érkezik e misztérium-sor, amikor Krisztus, mint Főpapunk bemutatja kereszt áldozatát, „belép a szentélybe, hogy övéinek kiengesztelődést és örök üdvösséget szerezzen”, majd feltámadásával győzelmet arasson a halálon, bemenjen dicsőségére, ott közbenjárjon értünk, s megkezdjék kegyelmének kiosztását.

„Az emberek megváltásának és Isten tökéletes dicsőítésének művét, amelyet az isteni hatalom nagy jelei mutattak meg előre az Ószövetség népének, Krisztus, az Úr beteljesítette. Elsősorban boldogságot adó szenvedésének, a halálból való föltámadásának és dicsőséges mennybemenetelének húsvéti misztériuma által, mert ebben a halálunkat a maga halálával lerontotta, és föltámadásával visszaállította az életet. A keresztfán elhunytak oldalából jött elő az egész Egyház csodálatos szakramentuma (szentsége). Az úr feltámadásának emlékezetét, a boldogságot szerző szenvedéssel együtt, mint legnagyobb ünnepet üli meg az Egyház az év folyamán egy alkalommal: Húsvétkor.” (Lit. Konst. 5 és 102. §.) [...]

Melyek a Nagyböjtre és Húsvétra vonatkozó legfontosabb hitigazságok?

Az emberiség első feje, Ádám, Isten iránti engedetlenségével elvesztette Isten kegyelmét. Bűnt és büntetést vont nemcsak magára, de valamennyi leszármazottjára is. Ez az eredeti, minden emberre áteredő bűn. Az áteredő bűn az embert rosszra hajlóvá tette, az üdvösségtől elzárta, a Sátán hatalmába adta.

Amikor mind jobban eluralkodott a földön a bűn, Isten egyszülött Fiát küldte, hogy el ne vesszen a világ. A Fiúisten halandó emberi testet öltött, hogy halálig menő engedelmességével jóvátegye Ádám halálhozó engedetlenségét. Mivel ő Isten volt, áldozata végtelen értékű. Mivel ember volt és az emberiség új feje (második Ádám), áldozata az egész emberiségért engesztelés volt az Atya előtt, s kiárad mindazokra, akik „hisznek és megkeresztelkednek” őbenne. Krisztus az egyetlen közvetítő: halálával az emberiség engesztelését vitte tökéletes formában az Atya elé, ugyanakkor kinyilvánította az Atya végtelen szeretetét is az emberiség felé.

Ezért az Atya felmagasztalta őt, mindent felülmúló dicsőségre emelte. Föltámasztotta a sírból, hogy kinyilvánuljon Krisztus isteni ereje, s ő az élet és üdvösség forrása legyen minden embernek. Ezután negyven nappal Krisztus emberi természetével együtt a mennybe emelkedett, hogy ott elfoglalja helyét az Atya jobbán, elküldje Szentlelkét, s örök Közbenjárónk legyen a mennyben. [...]

Hogyan ünnepeljük meg e szent időt?

Vegyünk részt lehetőleg valamennyi liturgikus szertartásban. Erőnk szerint vállaljunk liturgikus szolgálatot. A nagyhét három utolsó napja a középkorban a nyugalom ideje volt, a kereskedelmi élet szünetelt, s a nép zavartalanul részt vehetett a szertartásokon. Egészen természetes az, hogy a keresztények az év e három legnagyobb emléknapiját jól felkészülve és lelki nyugalomban éljék át. Ügyes-bajos dolgainkat és a húsvéti előkészületeket (nagytakarítás) zárjuk le nagyszerdán. [...]

E szent napokban elmélkedjünk Urunk megváltó haláláról, szenvedéstörténetéről, isteni ajándékairól. Testvéri örömmel, egymás felé kinyílván, „kitágult lélekkel” ünnepeljük a Húsvétot. Ne feledjük el Pál intelmét: „Ha Krisztussal feltámadtatok, az odafenn-valókat keressétek!” (Kol 3,1) Időzzünk tehát minél többet a feltámadt Krisztus társaságában. (részlet az Éneklő Egyházból, 655–660. oldal)

Részletek a görög liturgiából – nagypéntek

Seregeknek Ura és Istene, és egész teremtésnek Alkotója, aki sejtethetlen irgalmad nagyságában leküldötted a Te egyszülött Fiadat, a mi Urunkat Jézus Krisztust a mi nemzetségünk üdvözítésére, és az Ő drága keresztje által eltépted bűneink adósságlevelét, és diadalmaskodtál benne a sötétség fejedelemségei és hatalmai felett; Temagad, embereket szerető Uralkodónk, fogadd el mi bűnösök hálaadó és könyörgő imádságát is, és szabadíts meg minket minden pusztító és sötét vétectől, és romlásunkat kereső minden látható és láthatatlan ellenségektől. Szegezd le testünket a Te félelmeddel, és ne hajtsd a mi szívünket a gonoszság beszédeire és gondolataira, hanem a Te szereteteddel sebez meg lelkünket, hogy mindenkor Reád tekintve és a Nálad lévő világosságtól vezérelve, Téged, a megközelíthetetlen és örökkévaló Világosságot szemlélve, szüntelenül magasztalást és hálaadást zengjünk Néked, a kezdet nélkül való Atyának, a Te egyszülött Fiaddal és szentséges, jóságos és éltető Lelkeddel együtt, most és mindenkor és mindörökkön örökké. Amen. [...]

Felséges Urunk, Jézus Krisztus Istenünk, aki hosszantűró voltál vétkezéseink iránt, és elvezettél minket eddig az óráig, amelyben az életetadó kereszten függve, a háládatos latornak előkészítetted a Paradicsomba való bemenetel útját, és haláloddal megsemmisítetted a halált, könyörülj rajtunk, bűnös és méltatlan szolgálidon. Mert vétkeztünk és törvénytelenséget cselekedtünk, és nem vagyunk méltók arra, hogy fölemeljük szemeinket és az ég magasságára tekintsünk; mert elhagytuk a Te igazságosságod útját, és a szívünk akarata szerint jártunk. Esedezünk azért a Te mérhetetlen jóságodhoz: szánj meg minket, Urunk, a Te irgalmasságod sokasága szerint, és üdvözíts minket, a Te szent nevedért, mert hívságban fogyatkoztak meg napjaink. Ragadj ki minket az ellenség kezéből, és bocsásd meg bűneinket, és öld meg testies gondolatainkat, hogy elvetvén az ó-embert, újra öltözzünk, és Néked éljünk, a mi Uralkodónknak és Gondviselőnknek; és így követvén a Te parancsolataidat, eljussunk az örök nyugalomra, ahol minden örvendezők lakoznak. Mert Te vagy, Krisztus Istenünk, a Téged szeretőknak valóban igaz örvendezése és vígassága, és Néked zengünk dicsőséget, a Te kezdet nélkül való Atyáddal és szentséges, jóságos és éltető Lelkeddel együtt, most és mindenkor és mindörökkön örökké. Amen.

Húsvéti ünnepi mise- és szertartásrend – 2026

Nagycsütörtök (ápr. 2.): 6:30 reggeli dicséret; 10:00 krizmaszentelés (Szent István-bazilika)

18:00 szentmise, az utolsó vacsora emlékezete; utána **sötétzsolozsma**

Nagypéntek (ápr. 3.): **15:00 keresztúti ájtatosság**; **18:00 nagypénteki szertartás**, utána **sötétzsolozsma**

Nagyszombat (ápr. 4.): 10:00 szentségkitétel, szentsír-örzés; **19:30 húsvét vigíliája**, körmenet

Húsvétvasárnap (ápr. 5.): 7:30, 9:00, **11:00 ünnepi mise** (Mozart: G-dúr Missa brevis (K. 140)), 18:00, 19:30

Húsvéthétfő (ápr. 6.): 9:00, 11:00, 18:00

Plébániánk fontos adatai:

Budapest – Városmajor Jézus Szíve Plébánia, 1122 Budapest, Ignotus u. 9. – **Honlap:** www.varosmajoriplebania.hu

Bankszámlaszám: OTP 11712004-20037934 – **Elérhetőségek:** 212-4656; 06-20 8280-555 – **E-mail:** vmajorplebania@hcbc.hu

Irodai ügyelet: Ignotus u. 9. kedd és csütörtök: 10:00-12:00, hétfő, szerda és péntek 15:00-17:00

Sürgősségi betegellátás: a kórházlelkészre keresztül: 213-9620

Urna ügyintézés: kedd de. 10:00-12:00 és csütörtök de. 10:00-12:00

Miserend: hétköznap 7:00, 8:00, 18:00, vasárnap 7:30, 9:00 (diákmise), 11:00, 18:00, 19:30 (ifjúsági mise)

Szentségimádás: hétfő-szombat 7:30-8:00, péntek 18:30-19:30, vasárnap 17:00-18:00

Engesztelő imaóra: csütörtök 17:15 – **Rózsafüzér:** szombat 17:15 – **Kölcshonknyvtár:** vasárnap 10:00-11:00.

Impresszum:

Városmajori Híradó – Felelős kiadó: Forgács Alajos plébános – **Szerkesztő, tördelő:** Gauland Kristóf

E-mail: varosmajori.hirado@gmail.com

A lapszám szerzői: Blazsek Andrea, Czibolya Edit, Deák Sebestyén, Duska Zsófia, Forgács Alajos, Gauland Kristóf, Gödölle Barna, Homonnay Ágnes, Imre Dorottya, Kincses Zoltán, Kövesdy Tamás, Kovács Antal, Liskay Simon, Niederkirchner Zsolt, Semsey Gábor, Zsolt Réka Dorottya

Akiknek a fotókért köszönet jár: Pentelényi Klára, Gauland Kristóf, Horváth-Tomka Donát, Kurucz Luca, Mindszenty Zsuzsanna, Niederkirchner Zsolt, Szerecz Kristóf, Taczman Petra, Zsolt Réka Dorottya